

Din Broders Blod.

Fra Lyst ved

Pastor N. P. Madsen.

(Fortsat.)

„Tante er ude efter Brød — vi have ikke faaet Mad i Dag.“

Uchda satte sig paa den smudfede Maatte, som laa midt i Køkket, idet hun sagde:

„Lille Ven, saa skal du have Mad, se, hvad vi have.“
Barnet satte sig ned hos Uchda og begyndte med gulbende Appetit at spise af Brødet og Drangerne, hun havde bragt med.

Mustafa havde sat sig ned paa en lang Træbank. Der sad han med Haanden støttet mod kinden og stirrede grundende hen for sig. Han saa i Vandet Blodpletten ved Døren vofte og vofte, indtil den blev til den store Glendighedstrøm, der flyder igennem Verden. Mustafa gæstede i sit lille Sind, at han aldrig var født, og dog — han saa hen paa sin Hustru, han saa Freben og Glæden i hendes Øjne, han saa, at der var en Udgang af al Glendighed, og han saa ogsaa, hvor Udgangen var. Han saa en tornetronet Mand udrætte sine Arme imod ham, og han hørte ham sige: „Kom Mustafa, tom og faa en Strøm af Blod — ikke Havnens, men Forsøningsens Blod — deri kan din Sjæl ogsaa faa Fred og Frelse.“

Pludselig vaagne han af sin Grublen ved at høre sin Hustrus Stemme. Hun sad og fortalte Margarid om Staden med Berleportene og de guldne Gader. Hun fortalte om Engle, der paa guldne Vinger havde baaret hendes Fader og Moder op til Jesu Kristi Trone, hvor de nu saa ham Ansigt til Ansigt — hun fortalte, at hans Navn var skrevet paa deres Vand, og hans Krone var paa deres Hoved.

„Og de komme aldrig igen?“ spurgte Barnet.

„Nej, aldrig.“

„Maa jeg da komme op til dem?“

„Ja, min lille Pige — hvis du altid vil elske Jesus, saa skal du faa din Fader og Moder at se oppe hos ham.“

„Men de, der elske Jesus, blive jo slaaede ihjel.“

„Hvoraf ved du det, Margarid?“

„Det siger Tante — stemme Mand komme ind og slaa dem, saa Blodet springer frem.“

Mustafa løstede sit Hoved med et Nyt og vilde sig noget, men da han saa sin Hustrus straalende Blik, sænkte han atter Hovedet, og det, han vilde have sagt, blev ikke udtalt.

Margarid var trøsten tæt ind til Uchda.

„Stal du snart op til Jesus?“

„Jeg ved ikke, lille Margarid — maaste.“

„Vil du saa tage mig med?“

Mustafa sprang op, gik hen til Margarid og sagde med haard Stemme:

„Raabelige Barn — hvad siger du — nej, du skal blive hos Ditranni.“ — Derpaa tilføjede han venligere: „Hør, er det ikke din Tante, der kommer — er det ikke hendes Strid?“

I det samme traadte Ditranni ind ad Døren. Da Mustafa saa hende udrød han:

„Allah, illa Allah, hvad er der sket, Ditranni? Hvorfor græder du? — Fred være med dig, maatte Fred komme over dit Hus's Tærstel!“

Ditranni gik hen imod Mustafa, saa ham stift ind i Øjnene, løstede sine magre Arme et Par Gange i Vejret som i stor Smerte og sagde:

„Hilset være du, Mustafa, og hilset være Uchda, din ædle Hustru. Gud give dig Fred nu og altid. Min Fred er borte. — Mit Høll er som Haar, man driver til Slagtebanten. Fred lyser du over de fredløse, Pascha. — Lad de bøde tale, og lad Stenene raabe. — Se, der hvor din Fod staar, der laa min fæstefødt, mit Hus's Stolthed, mit Hjertes Glæde. Han vilde stærke sin Fader, og saa traf Sværdet ham. Jeg saa det røde af min lille Søns Blod. — Og der — Mustafa — der, hvor din Hustru sidder, der laa min Mand's Hoved.“

„O, ti stille, uhyggelige Kvinde,“ svarede Mustafa bedende, „jeg fortaaler din Smerte — Allah vende det —.“

„Allah!“ streg Kvinden og lo vildt, „gaa til Vorten og hør, hvorledes Allah's Tjenere tale. Børnene græde her og paa Bjergene, Ali Venusfrya sidder i Vorten og ler. Naar Trompeten blæser, saa farer Sværdet af Steden.“

Den gamle havde vendt sit Blik stirrende hen imod Døren, i hendes Øjne lyste Vandvibbeds uhyggelige Ild. Pludselig vendte hun sine forvildede Øjne imod Mustafa og raabte:

„Hører du noget? — Det er ingen Ting — det er kun Vinden, der farer over Høvet — det er kun Børnene, der græder — stille — stille, Metterditsch, min Dreng — græd ikke —.“

„Ditranni,“ udrød Uchda forskædet og greb hendes Haand, „du taler forvirrede Ord. Se paa os, du tender os dog!“

„Ti — ti, ja, jeg tender dig — du er Uchda, Mustafa's Hustru. — Ti — lad mig ikke høre det — Trompeten lyder, og Myrderiet begynder — Dhanes, min Mand, hvor er du?“

„Uhyggelige Kvinde,“ sagde Mustafa med kvast Stemme. „Stattels Ditranni, vær ikke bange, vi ere dine Venner.“

Med stirrende Blik saa den gamle paa ham.

„Jeg spørger dig, Mustafa Pascha er dit Sværd rent for Blod? Kom her hen og se — se Blodet der paa Tærstelen — der knuste de hans Hoved — det er dig — det er dit Høll — det er Udvænet, som sønderrive Lammene — jeg ser Øjne gløde i Mordblod — jeg forbander eder, I, mit Folks Mordere.“

Uchda havde rejst sig, hendes Ansigt var bleget, hun saa med Forsædelse paa den gamle.

„Stille, Ditranni, stattels Ditranni, forband ikke. Tænk paa Jesus, det Guds Lam — han forbander ikke.“

„Jesus,“ svarede den gamle hvilstende, idet hun saa sig sty omkring — „stille, Barn, stille, lad ingen høre, hvad du siger — han har et Sværd — sig ikke Jesus, sig Mustafa.“

Uchda havde rejst sig, hendes Ansigt var bleget, hun saa med Forsædelse paa den gamle.

„Stille, Ditranni, stattels Ditranni, forband ikke. Tænk paa Jesus, det Guds Lam — han forbander ikke.“

„Jesus,“ svarede den gamle hvilstende, idet hun saa sig sty omkring — „stille, Barn, stille, lad ingen høre, hvad du siger — han har et Sværd — sig ikke Jesus, sig Mustafa.“

Uchda havde rejst sig, hendes Ansigt var bleget, hun saa med Forsædelse paa den gamle.

„Stille, Ditranni, stattels Ditranni, forband ikke. Tænk paa Jesus, det Guds Lam — han forbander ikke.“

„Jesus,“ svarede den gamle hvilstende, idet hun saa sig sty omkring — „stille, Barn, stille, lad ingen høre, hvad du siger — han har et Sværd — sig ikke Jesus, sig Mustafa.“

Derpaa raabte hun som i Forsædelse, idet hun pegede paa Mustafa: „Han dræber dig — han dræber dig.“

Uchda stngede sine Arme om den gamle og sagde:

„Nej, Ditranni, Mustafa dræber ingen, Mustafa elsker Jesus.“

Men den gamle rev sig løs, pegede ind under Bordet og sagde:

„Se, Barnet der, Uchda.“

Uchda vendte sig om og saa lille Margarid sidde under Bordet. Der var hun i sin Forsædelse trøsten ind og sad nu og saa med store, spørgende Øjne fra den ene til den anden.

Se der, Uchda, fortalte Ditranni, „der under Bordet sad han ogsaa, min ældste Dreng, mit Sølskin, mine Øjnes Trøst, der, lad han, grædende og bævend, men de flæbte ham frem —“

„O, ti — ti dog,“ bad Uchda, „lad ikke Barnet høre det.“

„Ikke høre det — ikke høre din Nøst, min sønne Dreng — jeg hører den — jeg hører din Graad — jeg hører dine Dødsstrig —“

„Mustafa,“ raabte Uchda i Angst, „vi maa borte, men vi kunne ikke lade hende alene med Barnet. Hun er fra Fortanden.“

„Ikke høre det — ikke høre din Nøst, min sønne Dreng — jeg hører den — jeg hører din Graad — jeg hører dine Dødsstrig —“

„Mustafa,“ raabte Uchda i Angst, „vi maa borte, men vi kunne ikke lade hende alene med Barnet. Hun er fra Fortanden.“

Mustafa vendte sig om og rakte sin Haand ud mod Margarid, idet han sagde:

„Vær ikke bange, min Pige, kom kun frem, vi vilde tage dig med, og du skal blive hos os, indtil din Tante igen bliver rask.“

Langsomt og forsigtigt trøb Margarid frem, men før hun fik grebet Mustafas Haand, for den gamle hen og tog hende i Haanden, idet hun udsåbte et hvoinde Strig:

„Han dræber dig, mit Barn.“

Derpaa styrtede hun ud af Døren og løb, alt hvad hun kunde, ned ad Vejen med Barnet i sine Arme.

Mustafa ilede efter den vanvittige for at rive Barnet ud af hendes Arme, og Uchda var alene. Hun syntes, Tiden var lang, men endelig kom han tilbage med Margarid paa sin Arm. Han saa saa søndernøst ud, at Uchda begyndte at hulke:

„O, Mustafa, hun taste forførdelige Ting.“

„Ja, Uchda, det var frngteligt.“

„Hvor blev hun af?“

„Jeg ved det ikke. En Herre tog sig af hende. Det var en fremmed — jeg tror en Engländer. Kom, vi maa af Sted, Uchda. Stenene raabe, og Vandvibbet bor i disse Mure.“

Han strøg sig med Haanden over Panden; hun saa, at hans Haand rystede.

„Du er syg, Mustafa, tal til mig, tørre Ven, hør du.“

„Ja, Uchda, jeg vil tale til dig — jeg maa tale til dig — jeg har længe villet —“

„Tal ud, Mustafa — sig din Hustru, hvad din Sjæl tænker.“

„Ja — men — ikke nu — ikke her, Uchda. Det er Tid at tage hjem.“

Mustafa tog Margarid ved Haanden, og saa vandrede de af Sted ned mod Baaden.

Uchdas Hjerte bølgede — og Sut paa Sut steg op fra hendes Sjæl, medens de gængede hen over Bosphorus — op til ham, der var hendes Lys og Sol og Skjold. — „Herre Jesus — du har Fred ogsaa til ham — lad din Frelse ogsaa blive hans — bøj du hans Sind, giv ham Kraft og Frimodighed til at turde tro paa dig og bekende dit Navn. Herre, jeg er det ikke værd — jeg, som fornægtede dig en Gang — jeg er ikke din Mistandhed værd, men, Herre, for din Raades Skyld — for dit Blods Skyld. Herre, du vil det — jeg tror dig, jeg takter og priser dig — du har begyndt en Gerning i hans Sjæl — fuldfør den til din Herlighed — i Aften, Herre, om det er muligt. Lad mig være din Tjenerinde — et Bud fra dig om Naabe og Fred til hans Hjerte.“

Tavle vandrede de gennem Konstantinopels Gader mod deres Hjem.

Margarid var søvrig og blev hurtigt bragt til Sengs — og de to Vægtfolk vare alene.

De fæde længe tavse — Uchda brød først Stilheden: „Mustafa — hvad tænker du paa?“

Mustafa svarede ikke.

„Din Sjæl er syg, min Ven.“

„Ja, til Vorden,“ hvilstede han stønnende.

„Nej, Mustafa — ikke til Døden — men til Livet.“

„Jo, Uchda, til Døden. Lad mig sige det — det, du godt ved — der hviler Blodstyd paa min Sjæl, og den vaanber sig. Jeg ser Blodet paa Bjergene og i Gaderne — jeg hører de døendes Raab — jeg hører de forpintes Jamren — jeg hører de foraldreløses Angststrig, — og alt det kommer over mig. Misgerning er dynget op paa Misgerning, de knuser mig.“

„Han blev knust for vore Misgerninger.“

„Han — hvem?“

„Jesus — Mustafa — han, der kan læge en syg — en dødsfyg Sjæl.“

„Ti, Uchda, — nej, tal — jeg ved det godt, jeg har læst det — naar ingen saa det, læste jeg i Vogen. Men jeg læste ogsaa om Blod der træves af vor Haand. Og Blod er der overalt — og Blodet raaber — tusindtusnet raaber det — om Havn — om Forbandelse over Morderen.“

„Men Blodstyd aftvættets ved Blod, Mustafa.“

„Hvad mener du?“

Hun hentebe Bibelen, satte sig hos ham og læste — læste om det Guds Lam, der bærer Verdens Skyld, om Blodet, der raaber højere end Abels Blod.

„Sig det igen, læs det igen,“ udrød Mustafa, da hun hørte op.

Og Uchda blev ved. Hun kunde ikke blive træt. Hun læste for ham, og naar hun havde læst noget, forklarede hun det. Og der var Glød paa hendes Tunge, thi Troens og Kærlighedens Ild brændte i hendes Sjæl. Aldrig er det Guds Lam bleven malet herligere siden Pauli Dage, end den Aften.

Mustafa saa paa Billedet, og det var ham et herligt Billede. Men hvor herligt det end var, og hvor meget end Guds Lands dragende Magt arbejdede i hans Sjæl, saa var Timen dog endnu ikke kommen, da han skulde gaa over fra Døden til Livet.

Han sad en Stund og grundebe, saa sagde han, idet

han ligesom rev sig løs fra de Tanter, der havde holdt ham fangen:

„Uchda, min elskede, du taler vel, og du ejer, hvad jeg ikke ejer. Behold det, men vogt paa din Tunge. Jeg kan ikke følge dig — jeg tilhører mit Folk — jeg tilhører mit Folks Gud.“

Mustafa løj, da han sagde det; han vidste godt selv, han løj. Han tilhørte ikke sit Folks Gud. Hans Sjæl var overbevist om, at alt, hvad hans Hustru vidnede, var Sandhed. Han vidste ogsaa, at der i hendes Tro var Fred at faa, og han havde i denne Aften begyndt at forstaa, at hans Blodstyd kunde blive tilgivet, men der var endnu Tanter, der holdt ham bunden i Mørtet.

Uchda tav. Men efter den Aften lagde hun sig tættere ind til sin Mesters Hjerte, og Vennen for hendes Mand's Frelse blev endnu mere brændende end før.

„O, ti — ti dog,“ bad Uchda, „lad ikke Barnet høre det.“

„Ikke høre det — ikke høre din Nøst, min sønne Dreng — jeg hører den — jeg hører din Graad — jeg hører dine Dødsstrig —“

„Mustafa,“ raabte Uchda i Angst, „vi maa borte, men vi kunne ikke lade hende alene med Barnet. Hun er fra Fortanden.“

„Ikke høre det — ikke høre din Nøst, min sønne Dreng — jeg hører den — jeg hører din Graad — jeg hører dine Dødsstrig —“

„Mustafa,“ raabte Uchda i Angst, „vi maa borte, men vi kunne ikke lade hende alene med Barnet. Hun er fra Fortanden.“

Mustafa vendte sig om og rakte sin Haand ud mod Margarid, idet han sagde:

„Vær ikke bange, min Pige, kom kun frem, vi vilde tage dig med, og du skal blive hos os, indtil din Tante igen bliver rask.“

Langsomt og forsigtigt trøb Margarid frem, men før hun fik grebet Mustafas Haand, for den gamle hen og tog hende i Haanden, idet hun udsåbte et hvoinde Strig:

„Han dræber dig, mit Barn.“

Derpaa styrtede hun ud af Døren og løb, alt hvad hun kunde, ned ad Vejen med Barnet i sine Arme.

Mustafa ilede efter den vanvittige for at rive Barnet ud af hendes Arme, og Uchda var alene. Hun syntes, Tiden var lang, men endelig kom han tilbage med Margarid paa sin Arm. Han saa saa søndernøst ud, at Uchda begyndte at hulke:

„O, Mustafa, hun taste forførdelige Ting.“

„Ja, Uchda, det var frngteligt.“

„Hvor blev hun af?“

„Jeg ved det ikke. En Herre tog sig af hende. Det var en fremmed — jeg tror en Engländer. Kom, vi maa af Sted, Uchda. Stenene raabe, og Vandvibbet bor i disse Mure.“

Han strøg sig med Haanden over Panden; hun saa, at hans Haand rystede.

„Du er syg, Mustafa, tal til mig, tørre Ven, hør du.“

„Ja, Uchda, jeg vil tale til dig — jeg maa tale til dig — jeg har længe villet —“

„Tal ud, Mustafa — sig din Hustru, hvad din Sjæl tænker.“

„Ja — men — ikke nu — ikke her, Uchda. Det er Tid at tage hjem.“

Mustafa tog Margarid ved Haanden, og saa vandrede de af Sted ned mod Baaden.

Uchdas Hjerte bølgede — og Sut paa Sut steg op fra hendes Sjæl, medens de gængede hen over Bosphorus — op til ham, der var hendes Lys og Sol og Skjold. — „Herre Jesus — du har Fred ogsaa til ham — lad din Frelse ogsaa blive hans — bøj du hans Sind, giv ham Kraft og Frimodighed til at turde tro paa dig og bekende dit Navn. Herre, jeg er det ikke værd — jeg, som fornægtede dig en Gang — jeg er ikke din Mistandhed værd, men, Herre, for din Raades Skyld — for dit Blods Skyld. Herre, du vil det — jeg tror dig, jeg takter og priser dig — du har begyndt en Gerning i hans Sjæl — fuldfør den til din Herlighed — i Aften, Herre, om det er muligt. Lad mig være din Tjenerinde — et Bud fra dig om Naabe og Fred til hans Hjerte.“

Tavle vandrede de gennem Konstantinopels Gader mod deres Hjem.

Margarid var søvrig og blev hurtigt bragt til Sengs — og de to Vægtfolk vare alene.

De fæde længe tavse — Uchda brød først Stilheden: „Mustafa — hvad tænker du paa?“

Mustafa svarede ikke.

„Din Sjæl er syg, min Ven.“

„Ja, til Vorden,“ hvilstede han stønnende.

„Nej, Mustafa — ikke til Døden — men til Livet.“

„Jo, Uchda, til Døden. Lad mig sige det — det, du godt ved — der hviler Blodstyd paa min Sjæl, og den vaanber sig. Jeg ser Blodet paa Bjergene og i Gaderne — jeg hører de døendes Raab — jeg hører de forpintes Jamren — jeg hører de foraldreløses Angststrig, — og alt det kommer over mig. Misgerning er dynget op paa Misgerning, de knuser mig.“

„Han blev knust for vore Misgerninger.“

„Han — hvem?“

„Jesus — Mustafa — han, der kan læge en syg — en dødsfyg Sjæl.“

„Ti, Uchda, — nej, tal — jeg ved det godt, jeg har læst det — naar ingen saa det, læste jeg i Vogen. Men jeg læste ogsaa om Blod der træves af vor Haand. Og Blod er der overalt — og Blodet raaber — tusindtusnet raaber det — om Havn — om Forbandelse over Morderen.“

„Men Blodstyd aftvættets ved Blod, Mustafa.“

„Hvad mener du?“

Hun hentebe Bibelen, satte sig hos ham og læste — læste om det Guds Lam, der bærer Verdens Skyld, om Blodet, der raaber højere end Abels Blod.

„Sig det igen, læs det igen,“ udrød Mustafa, da hun hørte op.

Og Uchda blev ved. Hun kunde ikke blive træt. Hun læste for ham, og naar hun havde læst noget, forklarede hun det. Og der var Glød paa hendes Tunge, thi Troens og Kærlighedens Ild brændte i hendes Sjæl. Aldrig er det Guds Lam bleven malet herligere siden Pauli Dage, end den Aften.

Mustafa saa paa Billedet, og det var ham et herligt Billede. Men hvor herligt det end var, og hvor meget end Guds Lands dragende Magt arbejdede i hans Sjæl, saa var Timen dog endnu ikke kommen, da han skulde gaa over fra Døden til Livet.

Han sad en Stund og grundebe, saa sagde han, idet

„Den Dag, jeg kaldte, da hørte du mig; du gav mig Mod, i min Sjæl kom Styrt.“

Saa vandrede de da af Sted til Charput og bantebe paa Aharon's Dør.

Præsten traadte dem hjertelig i Møde.

„Fred være med dig, Nemsfar. Herren velsigne dig, Hagob, og dig, du faarebe lille Lam i den gode Hjrdes Hjør. Han saa kærlig paa den lille Krøbling og klappede ham paa kinden.“

„Jag Blads, mine Venner. Jeg stod just i Begreb med at gaa til Mesereh for at tale med dig, Hagob, og se, nu komme I til mig.“

Hagob saa forundret og spørgende paa ham.

„Jeg har et Raab til dig, min unge Ven.“

„Et Raab — hvorledes?“

„Et Guds Sendebud er kommen fra det fjerne med Kærlighedsbrev til de Kristne i Marasch. Nu ønsker han, en af Herrens Venner skal drage med som Frøer og Medhjælper, og jeg har nævnet dig for ham, Hagob Muradian. Jeg ved jo —“

Aharon holdt inde og saa forbauset paa Aram.

Denne var sprungen op og stod nu og saa paa Hagob med et Par straalende Øjne, idet han raabte:

„Der er det, der er det, det er allerede kommen.“

„Hvad er kommen, min Dreng?“ spurgte Aharon forundret.

„Guds Svar,“ raabte Aram jublende.

„Hvad mener Drengen?“ sagde Aharon henvendt til Hagob.

„Han mener, hvad han siger, hans Tro er større end min,“ svarede Hagob, „Guds Svar er virkelig kommen.“

Han fortalte, hvad han og hans Moder havde talt om, og i hvad Hensigt de vare komne til Charput. Hans Hjerte strømmede over, hans Mund funde ikke tie. Som Vandet gennembrøder Dæmningen, saaledes gennembrød en jublende Lovprisning al den Støved, Frygt og Stamfuldhed, der hidtil havde lukket hans Mund. Han glemte Hunger, Sorg, Smerte og saa kun eet eneste — Gud havde svaret ham, endog saa for han kunde spørge. Det var som et gudbommeligt Segl paa, at Gud havde antaget sig ham, trods hans store Synd.

„Ja, Herren er god,“ jublede han, „og hans Mistandhed varer evindeligt — han har oprejst mig fra Støvet, og antaget mig mig af Naabe, hans Navn være evig priset. Nu ved jeg, at Jesus er en almægtig Gud, min Forsoner og Forsøjer; mit Liv — alt, hvad jeg ejer, skal være hans.“

Nemsfar havde skult sit Ansigt i sine Hænder.

„Herre, du lader de bøde tale — saaledes hørte jeg ham, min elskede Mand, love dig, da vi sad i Boppellunden i Mesereh. O, Hagob, min Sø, det var din Faders Ord og din Faders Stemme — en herlig Arv er tilfaldet dig — Jesus Kristus være lovet.“

Samme Aften gik Aharon til den fremmede Missionær, der skulde rejse til Marasch, og fortalte ham Familien Muradians Historie. Og det blev hurtigt bestemt, at ikke blot Hagob, men ogsaa hans Moder og lille Broder skulde drage med.

Den Dag efter stod det lille Rejsefæst foran Marasch.

Mange Tanter og Spørgsmaal droge igennem Nemsfars Hjerte ved Synet af denne By med de mange Minder. Levede Bedstemoderen endnu? Hvad vilde hun sige i Stod hendes Hus endnu?

„Der, Værn — der til højre i Nærheden af Minareten — der stal Bedstemoder's Hus ligge — og der til venstre paa Højen — der laa Dntels Mølle — fan J — se den, Værn — mine Øjne se ikke mere tydeligt — ser J —“

Hendes Stemme svigtede hende — hun var angst baade for Spørgsmaalet og Svaret.

Stille rede de videre.

Endelig holdt de ved den amerikanske Missionsanstalt. Den fremmede Missionær blev budt hjertelig velkommen, men i et Sprog, Nemsfar og hendes Børn ikke forstod. Pludselig udfaldte Aram et Glædesraab.

„Willson — Willson! — Hagob, se dog — Mairik, tender du ham ikke?“

Jo, vist kendte de ham — den høje Mand med de venlige Øjne — hvorledes skulde de kunne glemme hans Ansigt?

„Min Dreng, min tørre Dreng,“ udrød Willson, idet han bøjede sig ned og greb Arams Haand med begge sine. Han vilde høre spurgt om noget, men han holdt inde — Drengens Palt, og Vermet, der hang løst ned, sagde ham nok. Han klappede kærligt den lilles blege Kinder. Saa gled der et Smil henover hans alvorlige Ansigt, og han sagde:

„Kom, min Dreng, saa skal du faa Mad, det siger du ikke nej til.“

Aram greb hans Haand og lo. Han sagde ikke nej til at faa noget at spise.